

Contes d'estiu (IV) Dorna

CARLOS ARBÓ

Són les vuit del matí. La cadència dels talons trepitjant l'asfalt trenca el silenci d'un carrer adormit del centre de Lloret. La dona seixantina es dirigeix al domicili d'un home invàlid de noranta-dos anys. Entra al pis i es dirigeix a l'habitació. És l'hora d'aixecar-lo del llit, agafar-lo per sota els braços i asseure'l en una cadira de rodes per portar-lo al bany.

El vell desembarca en una trona instal·lada al centre de la dutxa. Ella li traurà els bolquers amarats de pixum i caques. L'ensabonarà amb una esponja i l'esbandirà amb raigs d'aigua. Acabades les ablucions matinals, el vellet, net i empolinat, tornarà a la cadira per ser conduït cap a la cuina. Ella li prepararà un bol de llet amb galetes que, cullerada a cullerada, li farà empassar amb penes i treballs mentre l'home baveja i mormola paraules incomprensibles.

Vet aquí una petita mostra de la feina diària d'una cuidadora d'un ancià paralytitzat de mig cos. Els fills ho van tenir clar: els sortia més a compte pagar a la dona romanesa abans de portar el seu pare a una residència geriàtrica que costava una picossada.

Ella es diu Dorina i va néixer a Craiova, ciutat de Romania de gairebé 300.0000 habitants, principal centre comercial a uns 230 quilòmetres a l'oest de Bucarest. Mare de tres filles, abandonada després de parir la tercera nena, es va haver d'engiponar la forma de subsistir per tirar endavant la família. La fugida del marit, però, va ser una benedicció. El dictador Ceausescu havia prohibit l'any 1966 l'avortament i qualsevol forma anticonceptiva. Les dones foren condemnades a parir com conilles.

Ella treballava d'auxiliar d'infermeria en un hospital fins que el 2004, després de ser acomiadada, va decidir marxar del país. Era una víctima més de l'aplicació de les teràpies de xoc imposades per la troica com a condició per a l'entrada a la Unió Europea.

Va arribar a Barcelona creuant clandestinament fronteres amb dues de les seves filles mentre que la gran va preferir quedar-se. Quan Romania l'1 de gener de 2007 va entrar a la Unió Europea, Dorina es va sentir alleujada. S'acabaven les restriccions per residir i treballar aquí. Però no tot van ser flors i violes. Cansada d'enviar currículums i fer entrevistes en centres sanitaris, va respondre a un anunci en un diari que sol·licitava una "cuidadora social" a Lloret.

D'això ja en fa vuit anys, però té clar que la feina no li durarà gaire. El seu client no és etern. I ella, amb els seus seixanta anys, sap que serà difícil que es presenti una altra oportunitat.

Desitjaria acabar els seus dies en un dels balnearis de la costa del Mar Negre amb les despeses pagades per l'Estat que li va xuclar la sang. Quina somiatruites en una nit d'estiu!

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/07/26/contes-destiu-iv-dorina/795858.html?utm_source=rss